

Thu Nga

Ma Lai

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

[Ma Lai](#)

Thu Nga

Ma Lai

Mệ ngoại nói hoài mà cậu Nậy cũng vẫn không tin. Mẹ nhỏ một bãi nước trầu vô cái ống nhỏ bằng đồng, có nắp đậy, lấy hai ngón tay quẹt vô hai bên mép, cho sạch nước trầu, rồi thủng thẳng nói:

--Mạ noái cho biết, con nớ có cái cổ 3 ngón nờ, hấn đi đi về về như ngựa chạy đường cái, mà không ai biết hấn đi mô. Con mắt của hấn thì đục như nước vo gạo! mỗi khi giận thì đỏ như lò lửa! Mi coi coi chừng! Hấn không là ma, thì cũng bà con chi với quỷ.

Cậu Nậy mặt mày đỏ au vì tức, cậu cố gắng nói giọng ôn tồn:

--Răng mạ biết o Nuong là ma? bộ trên đời ni ai có cổ cao 3 ngón là ma hết răng? Mắt người ta có chi mà mạ noái đục như nước gạo vo? Rửa mắt ai giận mà không đỏ mạ noái con nghe?!

Mệ nội lại nhỏ toẹt một bãi nước trầu nữa, bà chỉ mặt cậu:

--Mi mà con cãi lời tau, ung con nớ thì đi luôn cho khuất mắt!

Cậu Nậy lằm bằm, sợ mẹ ngoại nghe:

--Ai mạ cũng chê! ai mạ cũng chê!

Cậu Nậy đổ lỗi cho mẹ ngoại khó khăn nên đã 35 tuổi rồi mà cậu vẫn chưa cưới vợ. Vậy là cậu Nậy giận lẫy, bỏ cơm không ăn, nằm lì trong phòng. Mẹ ngoại cũng giận không thèm nói với đứa con út một tiếng nào. Mạ tôi sợ mẹ ngoại giận sanh bệnh, bà ngồi sau lưng mẹ đấm bóp nhẹ nhẹ. Mắt mẹ ngoại tối sầm. Tôi biết mẹ buồn, nhưng mẹ không muốn khóc. Tánh mẹ cứng rắn như đàn ông. Mạ

tôi cũng nhận xét mẹ như vậy. Không cứng rắn sao nuôi được 2 đứa con nên người một mình? ôn ngoại tôi mê vợ nhỏ, bỏ mẹ ngoại và 2 đứa con còn thơ là mạ tôi và cậu Nậy. Cậu Nậy là con út, cũng là con trai duy nhất. Mẹ cưng cậu nhất vì vậy mẹ lo cho cậu đủ thứ, từ manh quần, tấm áo, bữa ăn, giấc ngủ, ngay chuyện quen biết ai, mẹ cũng theo dõi kỹ càng. Hàng xóm láng giềng nói cậu vẫn còn bám lai quần mẹ, không ai chịu làm vợ cậu hết. Cậu giận mẹ ngoại, nhưng lại là đứa con có hiếu, nên sau mỗi mối tình không thành- mà phần đông vì mẹ ngoại chê- cậu vẫn nghe lời và thương vẫn thương mẹ lắm. Còn mạ tôi, từ khi ba tôi bị bệnh thương hàn, mất, cũng đã ở bên cạnh mẹ ngoại nuôi con.

Khi nghe mẹ ngoại nói o Nương có cổ cao 3 ngón là ma lai, tôi hỏi mạ tôi ‘ma lai là răng?’ mạ nói ‘ma lai’ là con ma hằng đêm rút đầu ra khỏi cổ, kéo chum ruột lê thê bay đi móc ruột xác chết của người hay ruột những con vật thúi rữa mà ăn’. Tôi rùng mình sợ hãi, tuy nhiên, tôi muốn nhìn kỹ lại cổ của o Nương, coi có đúng như vậy không. O Nương bán bánh khoai. Quán của O tuốt ở cuối xóm, phải đi qua cái trướng dài toàn tre, tre dày đan nhau không thấy ánh mặt trời. Quán o lúc nào cũng đông khách, mấy anh thanh niên không biết mê o hay mê bánh khoai mà lúc nào cũng đến đó tụ tập. Cậu Nậy coi bộ không vui khi thấy họ vừa ăn vừa nói chuyện bông đùa với o. Một lần cậu Nậy đem tôi tới hàng o, o đổ cho tôi một cái thật dòn, thật nóng, chấm với nước mắm ớt cay, ngon tuyệt. Lần đó, tôi không để ý tới o nhiều lắm, chỉ lo thưởng thức bánh khoai, không biết cậu Nậy với o Nương nói chuyện gì. Vừa ăn xong miếng bánh cuối cùng, tôi thấy mặt cậu Nậy đỏ gay, còn mắt o Nương thì lóng lánh lệ.

Từ khi nghe mẹ ngoại nhieéc mắng o Nương là con ma lai và nói cổ của cô có 3 ngón, và đôi mắt đục như nước vo gạo, tôi chưa được gặp lại o. Đôi khi tôi tính làm bạo, đi một mình tới tìm o, nhưng nhớ tới cái trướng đầy tre, dài thăm thẳm, tôi không dám đi một mình. Đạo nầy cậu Nậy lại cũng không rủ tôi đi thăm quán bánh khoai của o, nên sự tò mò của tôi không được đáp ứng. Tôi ngồi cố nhớ lại nét mặt o Nương để tưởng tượng cái cổ dài, trắng của o có 3 cái ngón, dấu hiệu của ma Lai. A, mạ còn nói, khi ăn no nê những ruột gan của các con vật chết xong, nó sẽ bay về nôi cái đầu vô cái cổ, vì vậy cái cổ mới có ngón. Tôi cũng ráng nhớ đôi mắt o ra sao mà mẹ ngoại mắt đục như nước vo gạo. Cũng chịu, không nhớ được, chỉ nhớ hôm nọ, mắt o có đỏ nhưng lúc đó hình như o mới khóc xong mà.

Cậu Nậy sau 3 ngày không thèm ra ăn cơm chung với mẹ ngoại và mạ tôi- nhưng tôi biết mạ tôi có tiếp tế chuối, khoai lang- cuối cùng đói quá, nhưng chờ cho mẹ ngoại đi khỏi, cậu mới vội vã đi xuống bếp. Thấy tôi ngồi ở hàng hiên đang đùa nghịch với đàn kiến lửa. Mạ nói có lẽ trời gần mưa

nên nhiều kiến lửa , có những con kiến có cánh nữa. Cậu đang mệt, nhưng thấy tôi đang chơi với kiếng, cậu la:

--Răng mi chơi với kiến cánh? Vô nhà khôn thì kiến cắn chết! mạ mi giết đầu chù! Đi với tau xuống bếp coi có chi ăn không?

Tôi nghe lời cậu đứng lên, đi xuống bếp. Cậu lục cơm nguội, chan nước cá nục kho ăn. Nhìn cậu nhai cơm nhồm nhoàm vì đói, tôi mỉm cười. Cậu hỏi:

--Mi cười chi rứa?

Tôi lắc đầu nói:

--Cười chi mô.

Cậu không thèm hỏi nữa ăn hết chén cơm. Ăn xong, cậu hỏi tôi mấy hôm nay có gặp o Nương không. Tôi nói không. Cậu nói cậu muốn tôi đưa một lá thư cho o Nương. Tôi nhìn ra trời sắp chiều thì có ý e ngại. Tôi tính nhắm trong đầu, bây giờ bắt đầu đi, tới hồi về, trời đã chạng vạng. Nghe mẹ ngoại nói rất nhiều lần là lúc chạng vạng, tức là khi trời bắt đầu tối là lúc ma quỷ nhiều lắm. Thấy tôi ngần ngại, cậu cau mặt:

--Mi không muốn giúp tau hay răng?

Tôi cũng nhăn mặt:

--Nhưng con...con sợ.

--Mi sợ chi?

Cậu à một tiếng rồi nạt:

--Mi lại nghe lời mẹ ngoại rồi phải không? người ta là người mà nói chi vô hậu rứa tề. Mi cũng tin o Nương là ma răng mi?

Tôi lắc đầu:

--Con mô biết. Nhưng con nghe mẹ nói cũng sợ. Mà cậu có sợ không?

Cậu lắc đầu:

--Noái bá láp. Noái tào lao thiên tặc. Hấn là người như mình chớ ma cỏ chi. Nói rứa là có tội!

Tôi biết cậu thương o Nương, nhưng cậu cũng sợ mẹ ngoại tôi lắm, vì vậy mà mấy hôm nay cậu không dám đi gặp o Nương. Khi biết mẹ và mạ tôi hôm nay phải ông việc bên làng bên cạnh, chắc tối mới về, cậu rủ rê tôi đi thăm o Nương. Tôi lắc đầu, nói tôi sợ đi ngang cái truông dài đó lắm và năn nỉ cậu đừng đi, đừng bỏ tôi ở nhà một mình. Tôi cũng tính kể cho cậu Nậy nghe chuyện mạ và mẹ ngoại nói với nhau đêm hôm qua- mà hồi sáng tới giờ tôi quên mất, khi tôi đang nửa thức, nửa ngủ, tôi nghe mạ nói với mẹ ngoại là bên kia sông có một ông thầy vừa là thầy bói, vừa là thầy trừ tà, ông có thể biết được người đó là ma hay quỷ nếu ông có một sợi tóc của người đó mà thôi. Tôi

thắc mắc không biết làm sao mà mẹ ngoại và mạ có được sợi tóc của o Nương mà đem cho ông thầy trừ tà. Không màng tới lời năn nỉ của tôi, cậu rửa mặt rồi bảo cậu đi một lát sẽ về, mẹ có hỏi thì nói cậu đi qua nhà bạn. Cậu còn hứa nếu tôi đừng lẻo mép, mét lại với mẹ ngoại, cậu sẽ mua cà rem cho ăn.

Tôi bật công tắc điện, cái bóng đèn néon chớp leo lét, không chịu sáng. Tôi ra phòng trước, bật cái ‘‘công tắc’’ khác, điện cũng chỉ chớp chớp như người ngái ngủ nháy mắt mà không chịu nhướng sáng lên.. Tôi chán nản và lòng lo lắng, đã sợ ma, mà điện với đuốc như vậy là chết rồi.

Tôi ra ngồi ngoài hiên, bóng tối bắt đầu tràn tới. Muỗi bay vo ve, tôi lấy tay quơ quơ xua đuổi chúng, nhưng một lát, thì chân tay bắt đầu ngứa ngáy, rồi những con kiếng có cánh bay tới tấp, tôi đứng lên, đi vào nhà, đóng cửa lại. Đóng cửa xong tôi vén màn nhìn ra bên ngoài mong mẹ ngoại và mạ về. Nhưng bóng tối đã xuống đầy mà bóng 2 người vẫn không thấy đâu cả. Tiếng con thằn lằn chắt lưỡi nghe rõ mồn một làm tôi càng sốt ruột hơn. Gió thổi có vẻ mạnh. Mạ nói đúng, kiến cánh xuất hiện là báo hiệu mưa đến. Gió thổi đập vào cái cửa rào, chưa đóng kỹ. Thôi chết rồi, phải đi ra đóng cửa rào mới được. Mạ đã dặn kỹ rồi, cửa rào trước, rào sau phải đóng cẩn thận, ngăn ngừa những kẻ trộm. Tôi ái ngại khi nhìn qua cửa sổ, ở ngoài trời tối như mực, mưa bắt đầu rơi lách tách. Thôi mặc kệ cái rào. Cứ ở yên trong nhà tốt hơn. Nhưng một tiếng động từ trong nhà, sau bức màn làm hồn vía tôi lại lên mây. Tôi nhìn dưới chân màn và tưởng tượng nếu thấy một bàn chân của ai đó thò ra thì chắc tôi sẽ ngã ra chết. Không biết trước khi chết, tôi có nên la lên hay không. Cái màn hình như hơi lay động. Tôi bặm môi, mắt đã rướm lệ, tôi ráng nhìn đi hướng khác, nhưng rồi lại vào chỗ cũ, gai góc nổi đầy người.

Mắt tôi nhìn xuống gian bếp. Trời ơi, sao bếp tối om vậy nè!? Không biết cửa sau bếp đã khóa chưa? Tôi muốn đi xuống bếp coi lại cái cửa, nhưng sự sợ hãi không cho tôi giở chân lên được. Tôi nghe có tiếng mèo kêu thảm thiết ở chái bếp. Trời ơi! tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi cố gắng hết sức mình, bước ra sau. Tim tôi thót lại! cánh cửa chỉ có khep chớ chưa đóng lại. Tôi lo lắng, hồi nãy giờ mình ngồi ở trước, không biết có ai đã lén mở cửa vô nhà chưa? Tôi cầm cái cây gỗ đang để bên cạnh, gát ngang qua cánh cửa sau khi tôi móc cái móc lại. Móc xong cái cửa, tôi ba chân bốn cẳng đi lên nhà trên. Đi ngang qua bàn thờ ba tôi. Mắt của ba tôi hình như đang nhìn tôi chăm chăm. Tôi ngó lơ sang hướng khác. Cái đèn néon hôm nay cũng mắc chứng gì mà cứ lập loè không chịu sáng lên kìa?

Tôi cứ nhìn chăm chăm vào cái cửa. Tôi đã lấy cái cây gác ngang như mỗi buổi tối mạ tôi hay làm.

Gió thổi mạnh làm cái cửa cũng rung rinh. Tôi nhìn vào trong, cái đèn vẫn chưa chịu sáng lên. Điện ở đây thật yếu, ít khi bật đèn lên mà đèn sáng liền. Một tiếng động như có vật gì ngã sau bếp làm tôi sợ muốn chết giấc. Tôi thầm cầu mong mẹ ngoại và mạ tôi về liền. Còn cậu Nậy nữa, không biết cậu ra sao rồi? cậu đang ở đâu? đang ở quán o Nương? Giờ này hàng quán gì cũng phải dẹp chớ? Tôi nhớ đến cái truông dài thăm thẳm với những hàng tre kêu kéo kiệt ở bên sông. Chắc giờ đây cậu Nậy đang đi qua cái truông đó. Tôi nhớ những câu chuyện ma dẫu người trong bụi tre. Lỡ o Nương là ma thật, đem dẫu cậu Nậy đi, làm sao mẹ ngoại tìm ra được? Lòng tôi bồn chồn lo lắng. Và nếu o Nương là ma thật, ban đêm nó rút ruột bay đi tìm xác chết thì nó sẽ làm gì với cậu Nậy? Nó có ăn thịt người ta hay không?

Trời bên ngoài thì gió mà mờ hôi bắt đầu ra lấm tẩm. Tôi lê chân ngồi xuống cái ghế gỗ, tai lắng nghe mọi tiếng động chung quanh. Một tiếng chó sủa ở đầu ngõ, lúc đầu vài tiếng rồi nhiều tiếng liên tiếp, lòng tôi hy vọng mẹ ngoại và mạ về. Cây đèn néo tự nhiên không còn chớp nháy nữa, mà phụt tắt, tôi la lên một tiếng nhỏ trong cổ họng, hình như tiếng la không thoát ra được...

Tôi thấy cậu Nậy đang nằm không nhúc nhích trong bụi tre, một bóng trắng có mái tóc dài, đang bay lơ lửng trên đầu ngọn tre. Tôi cố nhìn kỹ bóng trắng thì dễ sợ chưa, đó là cái đầu của o Nương. Một cái đầu không có cổ, chỉ có chùm ruột dài lòng thòng... Cái đầu đáp xuống trên mình cậu Nậy, mắt nó lập lòe màu đỏ, lưỡi nó lè ra thật dài, chắc nó đang tính moi ruột của cậu thì phải... Tôi la to "Đừng!"

Có tiếng kêu to của mạ tôi "Thu! Thu! Răng túi như ri?" tôi nghe mùi dầu Nhị Thiên Đường thoang thoảng qua mũi. Tôi giật mình, tỉnh giấc. Tôi đã gục xuống bàn thiếp đi và đã mơ một giấc mơ dễ sợ. Tôi thấy mẹ ngoại và mạ đã về nhưng cậu Nậy thì vẫn không thấy tăm hơi đâu cả.

Mẹ ngoại, và mạ tôi hỏi tôi liên tiếp là cậu đi đâu? tôi lắc đầu nói: "con mô có biết!". Trời càng lúc càng khuya hơn, mẹ ngoại bắt đầu mếu máo bảo mạ tôi đi qua chú Lịch và chú Cường bên cạnh nhờ đi tìm cậu Nậy. Trước tiên mọi người đến quán bánh khọt của o Nương, hàng quán trống trơn, tới nhà o, ba o ra mở cửa. Ông cụ mù lòa khóc lóc nói con gái tui có làm chi mô. Không có cậu Nậy ở đó. Mẹ ngoại vừa đi vừa khóc. Mạ và ngoại thức cả đêm tụng kinh, xin Phật phù hộ cậu được trở về bình yên. Hàng xóm thương tình cùng nhau đi tìm. Hai ngày sau mới tìm được cậu. Mẹ ngoại nói, nhờ bác Cả đem theo chậu máu heo, chỗ nào rậm rạp, um tùm, bác rảy máu heo vô đó, cuối cùng, thấy cậu hiện ra. Cậu ở lổ, không có áo quần chi cả, tóc tai ướt đẫm. Khi lôi cậu ra, mình mẩy cậu bị gai và tre cào xước hết. Cậu về nhà nằm liệt giường cả tháng. Ban đêm khi nằm ngủ, cậu hay

mơ, chắc ác mộng, miệng u ơ không ra lời. Một đêm mẹ ngoại nghe cậu kêu ‘’Nương! Nương!’’ Mẹ mím môi thờ dài, nhưng nhất định không thua cậu. Chắc mẹ nghĩ cậu giả đồ bệnh để làm reo với mẹ chắc!?

Rồi mẹ ngoại tôi mất. Mạ tôi thấp nhang trước bàn thờ mẹ ngoại, van vái, lạy lục xin mẹ chấp nhận cho cậu Nậy ưng cô Nương, và mạ xin mẹ cho phép mạ thay mặt, đứng ra làm đám cưới cho hai người. Bây giờ tôi tha hồ nhìn cổ o Nương cho thỏa tính tò mò. O có cái cổ dài như cổ cò, trắng ngần, có 3 gạch ngang rõ ràng. Mắt o vẫn sâu thẳm thẳm như giếng nước, đôi khi giận cậu Nậy chuyện gì, tôi thấy mắt o đục như nước vo gạo và có ánh đỏ ngầu thiệt. Nhớ lời mẹ ngoại tôi lại lo. Tôi hỏi mạ, rằng mạ dám cho cậu Nậy ưng o Nương? mạ biết mẹ ngoại không chịu mà! Mạ nói tội nghiệp cậu Nậy, từ hồi bị ma dú tới giờ, cậu như người mất hồn, cậu không nhớ chi hết chỉ nhớ có một mình o Nương mà thôi. Bây giờ nếu không cho cậu ưng o Nương thì tội quá. Ba o Nương thì tật nguyên, lại mù lòa, nên khi nghe o Nương có người xin cưới, thì ông vui mừng, rơi lệ và chấp thuận liền.

Khi mạ tôi mất, tôi rời quê, rời cậu Nậy và o Nương. Sau tôi nghe cậu báo tin, o Nương tự nhiên bỏ cậu đi đâu không biết. Tôi có thể thấy được gương mặt buồn hiu của cậu Nậy. Thỉnh thoảng tôi vẫn gửi tiền và thơ cho Cậu, cho tới khi cậu mất. Nghe một người quen mới qua Mỹ sau này quen với gia đình cậu Nậy, tôi tới tìm, họ cho biết cái chết của cậu Nậy có nhiều bí ẩn. Tôi hỏi bí ẩn ra sao? Họ nói cậu Nậy lên cơn giật tim, chết, khi đem vô nhà thương khám nghiệm, bác sĩ không thấy ruột gan cậu đâu cả!

Thu Nga

Lời cuối: Cảm ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: <http://www.saigonradio890am.com>

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 31 tháng 1 năm 2010